

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **P. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Matějem Votroubkem
sídlem Purkyňova 115, 566 01 Vysoké Mýto

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 708 92 822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2023, č. j. KrÚ 81198/2023/ODSH/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá přestupkem řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění ve spojení s tvrzením žalobce, že o dříve uloženém krátkém trestu zákazu řízení nevěděl a tento zákaz řízení v době nyní projednávaného přestupku již uplynul. Žalobce však nepožádal o vrácení řidičského oprávnění.

I. Napadené rozhodnutí a podstata věci

2. Rozhodnutím žalovaného, jež je označeno v záhlaví tohoto rozsudku, bylo, krom částečné formulační změny výroku o vině, v podstatné zbývající části podle § 90 odst. 5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) vydané dne 3. 11. 2022 pod č. j. MUVM/074716/2022.
3. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), kterého se měl dopustit tím, že dne 11. 3. 2021 okolo 8:50 hodin v obci Dobříkov, na silnici II. třídy č. 315, řídil motorové vozidlo tovární značky X, reg. zn. X, přestože nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění [§ 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona].
4. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

5. Žalobce v žalobě napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu. Žalobní námitky žalobce lze v zásadě podřadit do dvou okruhů. První spočívá v tvrzení, že žalobce o dřívějším trestu zákazu řízení nevěděl, směřuje tedy k otázce zavinění žalobce. Druhý okruh námitek částečně s prvním souvisí, míří však k (ne)naplnění materiální stránky přestupku.
6. V žalobě tak žalobce uvádí, že skutkový stav nebyl správně posouzen a že ohledně předchozího přestupku, za který byl uložen zákaz řízení v trvání jednoho měsíce, nebyl v části doručení rozhodnutí správně zjištěn skutkový stav. Tato chybná zjištění mají pak vliv především na posouzení zavinění žalobce. Nebyly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Žalobce se měl nyní projednávaného přestupku dopustit dne 11. 3. 2021, kdy byl kontrolován policií při řízení motorového vozidla. V den kontroly si nebyl vědom toho, že by nebyl oprávněn řídit motorové vozidlo. Pokud by si toho byl vědom, vozidlo by neřídil. Jiného přestupku se nedopustil. Ihned poté, dne 15. 3. 2021, se dostavil na Městský úřad ve Vysokém Mýtě, odbor dopravy a požádal o vrácení řidičského oprávnění, které mu bylo téhož dne vráceno.
7. Žalobci je správními orgány vytýkáno, že dne 11. 3. 2021 řídil motorové vozidlo, když dříve pozbyl řidičské oprávnění pravomocně k datu 8. 4. 2020 na základě jiného rozhodnutí správního orgánu. Toto rozhodnutí mu mělo být doručeno fikcí. O pozbytí oprávnění žalobce neměl ponětí, zjistil to až při projednávání aktuálního přestupku. Nadto, předchozí zákaz řízení byl jen na jeden měsíc, a tedy uplynul již dne 8. 5. 2020. Žalobci nelze klást za vinu, že nezjistil, že řidičské oprávnění pozbyl. I pokud byl žalobce při předchozím přestupku dne 29. 3. 2019 poučen policistou, že věc bude předána do správního řízení, nemohl vědět, že mu bude zakázána činnost, jak se nakonec stalo pravomocně k datu 8. 4. 2020. Předchozí rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 8. 4. 2020, mu nebylo doručeno. Doručování tohoto rozhodnutí se nevyhýbal, byla však

doba epidemie Covid19 a činnost pošty byla výrazně omezena. Služba sjednaného P.O. BOXu nemusela být obsluhována správně a k poště se tak nedostal.

8. Žalobce rovněž namítá, že v případě jeho jednání nebyla naplněna materiální stránka přestupku, tedy společenská škodlivost. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění dlouhé roky, prokázal znalost zákona i dovednost řízení vozidla. Není osobou, která nikdy řidičské oprávnění nevlastnila. Zákaz řízení mu byl uložen na dobu jednoho měsíce, tedy pro opětovné získání oprávnění nemusel absolvovat jakékoli přezkoušení, postačovalo podání žádosti. Současná sankce 25 000 Kč a zákaz řízení na dobu 1 roku mu jsou uloženy jen za to, že nepožádal o vrácení řidičského oprávnění. Takové sankce za nevýznamné opomenutí je nepřiměřená. Mělo by být rozlišováno mezi řidičem, který nikdy nebyl držitelem řidičského oprávnění a řidičem, který jej již měl a na krátkou dobu jej pozbyl. Žalobce svým jednáním nikoho neohrozil, nezpůsobil jakoukoli škodu. Rovněž jeho kontrola policejní hlídkou dne 11. 3. 2021 nebyla v souvislosti s jakýmkoli proviněním při silničním provozu.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, setrval přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že s žalobními námitkami žalobce se již vypořádal. Jinými slovy, že žalobce v žalobě opakuje své odvolací námitky. Subjektivní stránka přestupku byla posouzena správně, odkazem na přílehlavé dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v obdobné věci, který se obecně zabýval i posuzováním materiální stránky přestupku.
10. K námitkám, které směřovaly k nedoručení příkazu, který dle správních orgánů nabyl právní moci dne 8. 4. 2020, žalovaný uvedl, že obsah spisového materiálu a zjištění orgánu I. stupně nedovolily učinit jiný závěr, než že dříve uložený trest byl žalobci pravomocně uložen. Správní rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí, to však na účinnosti doručení nic nemění.

IV. Posouzení věci soudem

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen jako „s. ř. s.“). Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek plynoucích z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
12. Žaloba není důvodná.

IV.a. Obecná východiska přezkumu

13. Na úvod přezkumu soud uvádí, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí orgánu I. stupně tvoří pro účely soudního přezkumu jeden celek. Projevem této zásady jednoty správního řízení je jednak to, že odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění správního orgánu I. stupně tím, že prvoinstanční rozhodnutí doplní či koriguje svým odůvodněním, jednak to, že není nezbytné, aby se odvolací správní orgán podrobně vypořádával s otázkami, které již byly zodpovězeny správním orgánem prvostupňovým, pokud se s jejich posouzením ztotožňuje. K tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

31. 3. 2021, č. j. 3 As 36/2019–45, bod 42; rozhodnutí NSS a dalších správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz.

14. Soud též konstatuje, že žalobní námitky jsou v podstatné části opakováním, popřípadě rozšířením odvolací argumentace žalobce. Rovněž odvolací námitky svojí podstatou toliko rozvíjely tvrzení žalobce v odporu podaném proti příkazu správního orgánu I. stupně.
15. Soud poté zdůrazňuje, že není smyslem soudního přezkumu znovu podrobně opakovat již jednou vyřčené, soud se proto může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006–86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012–47). Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013–19).

IV.b. Právní úprava aplikovaná na případ žalobce

16. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*
17. Podle § 15 odst. 3 písm. a) téhož zákona *je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (vědomá nedbalost).*
18. Podle § 15 odst. 3 písm. b) téhož zákona *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (nevědomá nedbalost).*
19. Podle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu *držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel.*
20. Podle § 94a odst. 2 téhož zákona *řidičský průkaz je povinen odevzdat držitel řidičského průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.*
21. Podle § 102 odst. 1 téhož zákona *po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, po výkonu trestu nebo po uplynutí zkušební doby podmíněného upuštění od potrestání s dohledem, v jehož rámci bylo uloženo přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel, nebo po rozhodnutí o upuštění od tohoto přiměřeného omezení, nebo po rozhodnutí o osvědčení nebo neosvědčení ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na*

potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání, nebo poté, kdy se má za to, že v této době došlo k osvědčení, rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.

IV.c. K (ne)vědomosti žalobce o dříve uloženém trestu

22. Soud předně konstatuje, že z napadeného rozhodnutí, které s prvostupňovým rozhodnutím tvoří materiálně jeden celek, je zřetelné, jak žalovaný rozhodl, o jaké podklady své rozhodnutí opřel a jak je hodnotil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu I. stupně je dostatečně podrobné a obsahuje řádné skutkové i právní posouzení věci. Žalovaný a taktéž orgán I. stupně zjistili stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS). Žalovaný se také vypořádal se všemi podstatnými odvolacími námitkami žalobce. Přitom již z rozhodnutí orgánu I. stupně plyne, že se tento velmi pečlivě zabýval námitkami žalobce, včetně toho, že obstaral důkazní materiál k vypořádání námitky žalobce o jeho nevědomosti o dříve uloženém trestu zákazu řízení.
23. Námitku žalobce o tom, že nevěděl o dříve uloženém trestu zákazu řízení, případně o jeho následcích, soud považuje za vysoce nevěrohodnou (patrně účelově opakovanou). Žalobce se sice v žalobě staví do pozice osoby, která nemohla předpokládat, že jí takový trest byl uložen, opak však bude spíše pravdou. Ze správního spisu orgánu I. stupně, konkrétně z úředních záznamů policistů, se podává, že žalobce jako řidič při silniční kontrole dne 11. 3. 2021 v Dobříkově na místě uvedl, že „o zákazu řízení ví pouze zprostředkovaně, nic mu oficiálně nebylo doručeno.“ Resp. dle druhého policisty měl uvést, že „měl zákaz řízení, který mu však již skončil a řídit může. Mělo mu být doručeno fiktivně, nic nepřevzal. Zákaz měl skončit, což se dozvěděl ze svých zdrojů.“ Při následném podání vysvětlení na Policii ČR dne 17. 3. 2021 již argumentaci upravil a sdělil, že „nevěděl, že nemá řidičské oprávnění, že mu bylo zablokováno, mu sdělili až policisté při kontrole. Žádnou korespondenci nepřijal.“
24. Soud tak má za to, že již takto popsané a zaznamenané sdělení žalobce k jeho případné (ne)vědomosti o uloženém trestu zákazu řízení motorových vozidel za přestupek dne 29. 3. 2019 je zcela postačující k tomu, aby jeho námitka o nevědomosti dřívějšího trestu zákazu řízení neobstála. Žalobce snad patrně v úvodu svých vyjádření k přestupku nebyl seznámen s právní úpravou pozbytí, odevzdání a vrácení řidičského oprávnění. Tato případná neznalost, je-li tomu tak, jej však nikterak neomlouvá. V rozhodnutí (příkazu) ze dne 6. 3. 2020 (nabyl právní moci 8. 4. 2020) byl na závěrečné straně č. 9 poučen o proceduře odevzdání a vrácení řidičského oprávnění. S velmi vysokou pravděpodobností, téměř hraničící s jistotou, tak nelze uvěřit tvrzení žalobce v žalobě, že si nebyl naprosto vědom toho, že v dané době nebyl oprávněn řídit motorové vozidlo a že se o trestu zákazu řízení na jeden měsíc dozvěděl až ve správním řízení o nyní posuzovaném přestupku (strana 3 žaloby).
25. Přes shora uvedené soud odkazuje na přílehlavé odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně (str. 7, 10) a i žalovaného (především str. 9). Oba správní orgány se tvrzenou nevědomostí žalobce, tedy tvrzenou absencí jeho zavinění přestupku, minimálně v úrovni nevědomé nedbalosti, zabývaly a tuto vyloučily. Ze správního spisu plyne, že předchozí příkaz datovaný dnem 6. 3. 2020 byl doručován žalobci na jeho trvalou adresu X. Zásilka nebyla

vyzvednuta a byla uložena, připravena k vyzvednutí dne 10. 3. 2020, adresát byl vyzván k vyzvednutí.

26. Dle § 23 odst. 1 a 4 ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu pak platí, že se zásilka považuje za doručenou desátým dnem úložní lhůty. Zásilka byla uložena na poště X, následně 23. 3. 2020 vhozena do zřízeného P. O. BOXu č. X žalobce na téže poště. Žalobce způsob doručování na adresu trvalého pobytu nezpochybňoval, netvrdil, že správní orgán mu příkaz ze dne 6. 3. 2020 měl doručovat na odlišnou adresu. Žalobce tak sám sobě odpovídá za to, že správnímu orgánu či policii při kontrole uvede adresu, na které zásilky bude přebírat. V úředním záznamu o přestupku ze dne 29. 3. 2019 je uvedena jediná adresa X. Jiný kontakt na sebe žalobce neuvedl, záznam odmítl podepsat. Žalobce samozřejmě měl a mohl předpokládat, že přestupek bude projednán ve správním řízení a jeho projednání bude ukončeno písemností (rozhodnutím), která mu bude doručována. V nyní projednávané věci však vystupuje tak, že si není toho logického postupu a závěru vědom.
27. Následné vhození zásilky do P. O. BOXu dle sjednané poštovní služby žalobce již nemá jakýkoli vliv na doručení písemnosti, neboť bylo doručováno na udanou adresu a nikoli na adresu P. O. BOXu. Nadto soud uvádí, že mu nevznikly pochybnosti o tom, že zásilka se do rukou žalobce dostala. Pošta byla schopna zpětně k žádosti orgánu I. stupně zásilku vysledovat a popsat její doručení. Žalobce sice dokládal, že v minulosti měl potíže s doručováním zásilek se službou odnos, toto soud nezpochybňuje. Výsledkem těchto možných pochybení pošty bylo vrácení a nedoručení zásilek, což se však odlišuje od nyní řešeného případu. Rovněž námitka omezení provozu pošty v době pandemie Covid19 není důvodná. Pošta X byla uzavřena čtyři dny na počátku dubna 2020, to však nemůže mít vliv na to, že zásilka se již od 23. 3. 2020 měla nacházet v pronajatém P. O. BOXu žalobce.
28. Soud tak uzavírá, že žalobce si přinejmenším měl být vědom toho (nevědomá nedbalost), že mu byl uložen trest zákazu řízení (byť krátký trest na 1 měsíc) a podle právní úpravy měl řidičský průkaz do 5 pracovních dnů odevzdat a po výkonu trestu měl žádat o vrácení řidičského oprávnění. Pokud tak neučinil, naplnil formální znaky přestupku, jenž je popsán pod bodem 3 shora, tj. řízení motorového vozidla, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění.

IV.d. K námitce nenaplnění materiální stránky přestupku

29. Taktéž s námitkou nenaplnění materiální stránky přestupku se soud nemůže ztotožnit. Již správní orgány se s touto vypořádaly, a to i v kontextu toho, že předchozí zákaz řízení byl uložen toliko na jeden měsíc. Odkaz správních orgánů na rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012–35 krajský soud na rozdíl od žalobce nepovažuje za nepřiléhavý. I v označeném případě se jednalo o krátký trest zákazu řízení jako u žalobce a rozhodnutí se sankcí bylo doručené fikcí. Krajský soud považuje za nadbytečné, aby další závěry z uvedeného rozsudku NSS opakoval, činily tak ostatně správní orgány ve svých rozhodnutích, je možno na ně odkázat. Lze toliko z uvedeného rozsudku NSS zopakovat, že: *„řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.“*
30. Výkladem mechanismu opětovného nabytí řidičského oprávnění ve chvíli, kdy řidič vykonal sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorového vozidla, se dále detailně zabýval NSS v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011–52. Při výkladu § 94a odst. 1 a 2 a § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu dospěl k závěru, že *„[z] citovaných ustanovení vyplývá, že podle zákona o silničním provozu je výslovně vyloučen automatismus spočívající v tom, že po uplynutí doby zákazu činnosti může řidič bez dalšího opět řídit motorové vozidlo. Takový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, vůči řidičům administrativně náročnější a přísnější, postup, a sice vrácení řidičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení. Je nepochybné, že takový postup vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řidič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení. Ta končí podle ust. § 114 odst. 1 zákona o silničním provozu úkonem správního orgánu spočívajícím ve fyzickém předání řidičského průkazu žadateli na základě pravomocného správního rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění. Uvedená procedura umožňuje jednak v případě, že mezi právní mocí rozhodnutí o zákazu činnosti a vydáním rozhodnutí o vrácení řidičského průkazu je doba delší jednoho roku, zkoumat zdravotní a odbornou způsobilost řidiče (§ 102 odst. 5 zákona o silničním provozu) a i v případech, na něž uvedené ustanovení nedopadá, zajišťuje efektivní dozor nad výkonem zákazu činnosti. Pokud se ten, komu byl uložen zákaz činnosti, chová podle zákona a v zákonem stanovené lhůtě odevzdá řidičský průkaz, ví nebo přinejmenším má a musí vědět, že nedisponuje osvědčením nezbytným k řízení motorových vozidel. Je tedy skoro vyloučeno, aby i v době trvání zákazu činnosti z nedbalosti řídil bez řidičského oprávnění. Signálem, že opět řídit může, je právě vrácení řidičského oprávnění a následně řidičského průkazu postupem podle ust. § 102 a § 114 zákona o silničním provozu. Při nedodržení uvedeného postupu odevzdání a vrácení řidičského průkazu brozí, že řidič, který má řidičský průkaz u sebe, ač jej měl ve stanovené lhůtě odevzdat, by mohl řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění, přičemž jeho pochybení by nemuselo být, např. při zběžné kontrole policií bez prověření příslušných evidencí, jednoduše zjiitelné. Právě tomu má zabránit mechanismus odevzdání a vrácení řidičského průkazu, za jehož dodržení se řidič, který řidičský průkaz odevzdal, po dobu odevzdání žádným takovým průkazem nemůže prokázat. Jedná-li tedy určitá osoba v rozporu s ust. § 94a a § 102 zákona o silničním provozu, a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku, za něž byl postižen stěžovatel, je nutno mít za to, že je naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl.“*

31. Nejen v případě nyní posuzovaného přestupku platí ustálená soudní praxe v tom, že „lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“ (viz rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008–45, č. 2011/2010 Sb. NSS).
32. V již citovaném rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011–52 a posléze též v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 As 268/2015–27 NSS konstatoval, že „materiální stránka přestupku a jednání proti § 94a a § 102 zákona o silničním provozu bude vyloučena pouze na základě existence zvláštních okolností. Nejvyšší správní soud přitom nepovažoval za takovou okolnost běžné plynutí času, tj. že řidič po uplynutí zákazu činnosti určitou dobu řídil bez příslušného řidičského oprávnění, ale hypoteticky, mimo rámec případu, uvedl, že by se muselo jednat o mnoho let.“ V nyní souzeném případě jednoměsíční zákaz činnosti žalobce uplynul 8. 5. 2020 a žalobce byl hlídkou policie zastaven po necelém jednom roce dne 11. 3. 2021. Pokud by soud přistoupil na tvrzení žalobce a dospěl by k tomu, že materiální stránka přestupku nebyla naplněna, fakticky by tím popřel zákonnou úpravu, byť tuto lze mít za přísnou (k zákonné úpravě a jejímu pojetí viz bod 30 shora).
33. Žalobce formální i materiální stránku přestupku naplnil a správní orgány musely postupovat dle shora citovaných zákonných ustanovení a uložit zákonem předvídaný trest. Dolní hranice trvání zákazu činnosti je stanovena na jeden rok. V této souvislosti poukazuje krajský soud ohledně ústavnosti uvedené přísné úpravy na nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09.

V. Závěr a náklady řízení

34. Ze shora popsaného vypořádání námitek žalobce plyne, že soud tyto posoudil jako nedůvodné. Proto s ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou a soud ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 28. únor 2024

Jaroslav Vávra v. r.
soudce